

vedkommende militære Ministerium Afgang til at kunne hjemsende den Paagjældende. (Ændringsforslag Nr. 8).

Til § 38.

Udvalget skjønner ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at udelukke den, der har paa draget sig Embeds eller Bestillings Fortabelse, fra atter som en anden Menig at kunne fremmes, naar han i det Mindste i et Aar har viist et rosværdigt Forhold, og skal derfor foreslaa, at der i Tilghed med det ifjor forelagte Lovudkast optages en Bestemmelse herom (Ændringsforslag Nr. 9).

Om Nedsettelse i de Meniges anden Klasse.

Udvalget havde ifjor foreslaaet, at der optoges Bestemmelser om Optagelse af denne Straf i Lovudkastet, og mener atter i Aar at maatte gjøre det. Vel er det saa, at denne Straf, saaledes som den blev indført i vor militære Lovgivning ved Parolbefaling af August 1846, skulde betegne de Personer i Hæren, der kunde underkastes legemlig Røvselse, og det ligger saaledes nær, naar man affkaffer Legemsstraffen (Rotting), da til lige at ophæve denne Straf. Men som bekendt har der steds til Nedsettelsen knyttet sig andre umiddelbart indtrædende Følger. — Tab af Rokarden, at den Nedsatte ikke kan være Gefreider eller Medlem af nogen Krigsret, og at han ikke tør bære noget Hæderstegn — med andre Ord, følger der yttre en indgribende Indflydelse paa den Nedsattes hele Stilling under Tjenestetiden og give sig tilkjende i et udvortes Tegn, Rokardens Afslægelse. Straffen har saaledes i Virkeligheden altid været en Væresstraf, og heri maa dens juridiske Karakter og praktiske Virksomhed væsentlig søges, langt mere end i den Afgang, den aabnede til at anvende legemlig Tugt paa den Paagjældende, naar han lod sig finde i ny Brøde. At denne Væresstraf i den preussiske Lovgivning ikke blot kjendes i Militærstanden, men ogsaa i den almindelige borgerlige Lovgivning, hvad der som bekendt ikke er Tilfældet hos os, og at der saaledes mulig kan have været saa meget større Opfordring

til at vedligeholde Nedsettelsen som militær Straf, uagtet man opgav Anvendelsen af legemlig Tugt, synes ikke at indeholde tilstrækkelig Grund til i vor Lovgivning ogsaa at opgive den militære Væresstraf, naar der ellers maatte være fyldestgjørende Grund for dens Vedligeholdelse. Dette maa Udvalget antage saavel efter samtlige de militære Medlemmers enstemmige Dom som efter de Udtalelser, der ogsaa fra andre Sider ere naaede til det. Efter disse Sagkyndiges Mening har det steds viist sig, at saadan Nedsettelse har haft en meget gunstig Indflydelse paa de Paagjældendes Væresfølelse. Det har sjældent været fornødent at bruge den — i Landssthingets Betænkning af 1851 siges det, at under Krigen, da omtrent 40,000 Mand vare i Felten, oversteg det største Antal af Menige i anden Klasse aldrig omtrent 100 — men hvor den har været bragt i Anvendelse, har den Nedsatte næsten altid bestræbt sig for ved god Opførsel at gjenvinde sine Førefattes Tillid og saaledes atter at naae op i første Klasse. At saadan Nedsettelse ogsaa kan ramme Personer, der have gjort sig skyldige i et vanærende Forhold, og samme Straf saaledes anvendes paa forskjelligartet Brøde, kan vistnok indeholde en Opfordring til at anvende Nedsettelsen med Forsigtighed, men er ikke Andet, end hvad der kan blive Tilfældet med enhver af de alvorligere Straffe, og turde saaledes neppe indeholde tilstrækkelig reffærdiggjørende Grund til ganske at udelukke en Straf, der efter sit Væsen netop i Almindelighed maatte synes at være paa sin Plads i en ærefær Hær. Under disse Omstændigheder har Udvalget forment, at det turde være betænkeligt at berøve Hæren dette Straffemiddel, og stiller derfor Forslag om at optage det i Loven, og dermed ogsaa om i Lovudkastets specielle Del at anvende denne Straf paa Forbrydelser, der udspringe af Feigthed (Ændringsforslag Nr. 10 jfr. Ændringsforslag til §§ 70 og 71). Udvalget har derhos troet at burde optage Udelukkelse fra at bruges som Skildvagt som en af de Følger, der ramme den Nedsatte.

Til § 40 og 41.

Efter den indtrængende Maade, hvorpaa